

НАШЕ

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 44 [636]

Субота, 17 листопада 1979 року

Ціна 2 коп.

ВЕЛИЧНИЙ ПОДВИГ
НАРОДУ

Проймаючи на голубих екранах телевізорів останні кадри п'ятисерійного фільму «Відродження», але не хотілося розлучатися з кінолітописом, створеним за однойменною книгою Л. І. Брежнєва. Він пагадав нам про героїчне минуле нашої країни, про радянських людей старшого покоління, які в тяжкі післявоєнні роки показали усьому світові, на що здатні народи вільної багатонаціональної країни. Це вони перемогли найлютішого ворога людства — німецький фашизм і в короткі строки відродили гіганти важкої промисловості Запоріжжя і Дніпропетровська, що були вищентруйновані фашистськими варварами.

Дехто побачив у цьому літописі навіть себе, впізнав своїх товаришів і знайомих, зустрівся із

своєю молодістю. Відтворене на екрані документального фільму «Відродження» навіяло на мене радість і гордість за Комуністичну партію, за нашу соціалістичну Батьківщину, за героїчний радянський народ, додало нових сил, енергії і завзяття на успішне виконання завдань десятої п'ятирічки.

У цьому фільмі особливо є чому повчитись нашій молоді, яка повинна гідно продовжувати революційні, бойові і трудові традиції своїх славних попередників — людей старшого покоління, брати з них приклад стійкості, наполегливості і героїзму в побудові нового комуністичного суспільства.

І. ЗІНЧЕНКО,
вчитель-пенсіонер.
м. Павлоград,
Дніпропетровської обл.

КРАЇНА РАД: НОВИНИ ДНЯ

ГОЛОВНИЙ КАХОВСЬКИЙ
СТАВ ДО ЛАДУ!

Херсон. У зону гарантованого виробництва зерна, овочів, м'яса, молока та іншої сільськогосподарської продукції перетворюються посушливі степи України. Це стало можливим завдяки створенню Каховської зрошувальної системи (Херсонська область). Завершено роботи на останній ділянці головного магістрального каналу.

ЗАМОВЛЕННЯ ВИКОНАНО

Харків. Важливе замовлення експлуатаційників БАМу виконали електромашинобудівники Харкова. Виготовлено першу партію двигунів для тепловозів потужністю вісім тисяч кінських сил. Освоїли випуск нової складної продукції допомогла реконструкція заводу «Електроважмаш». Великий ливарний комплекс, який став тут до ладу, почав давати спеціальну високоякісну сталь.

УСПІХ РИСІВНИКІВ

Київ. Щедрим урожаєм порадували землеробів України рисові поля — кожен гектар плантації дав 42,5 центнера білого зерна — на третину більше, ніж торік.

Рис, який займає нині площу близько 40 тисяч гектарів у зрошувальній зоні республіки, став однією з найрентабельніших культур. Гектар раніше малопродуктивних солончаків дає господарствам близько тисячі карбованців доходу.

ЗА ПРОМИСЛОВОЮ
ТЕХНОЛОГІЄЮ

Полтава. Виконання річного і п'ятирічного планів виробництва і реалізації яєць завершив колектив спеціалізованого колективу імені Леніна Полтавського району. Тепер господарство одержує їх у п'ять разів більше, ніж наприкінці минулої п'ятирічки. Чистий річний дохід від птахівництва досягає півмільйона карбованців.

Такий успіх — результат переходу на промислову технологію. Скориставшись досвідом передовиків, в області на індустріальний метод перейшли птахохферми ще 20 спецгоспів. Вони подвоїли поголів'я несучок і виробництво яєць, у п'ять разів зменшили кількість обслуговуючого персоналу і значно скоротили собівартість продукції. В результаті область у цілому вже почала реалізацію курячих яєць в рахунок безреша останнього року п'ятирічки.

(РАТАУ).

ПРАЦЮЄМО
ЯКІСНО

Ударною працею зустріли 62-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції трудящі Сумського учбово-виробничого підприємства УТОГ. Напередодні свята колектив підприємства виконав план по випуску валової продукції та її реалізації.

Приклад комуністичного ставлення до праці подає передова швачка Ганна Данилівна Пистунова. Вона виконала планове завдання п'ятирічки.

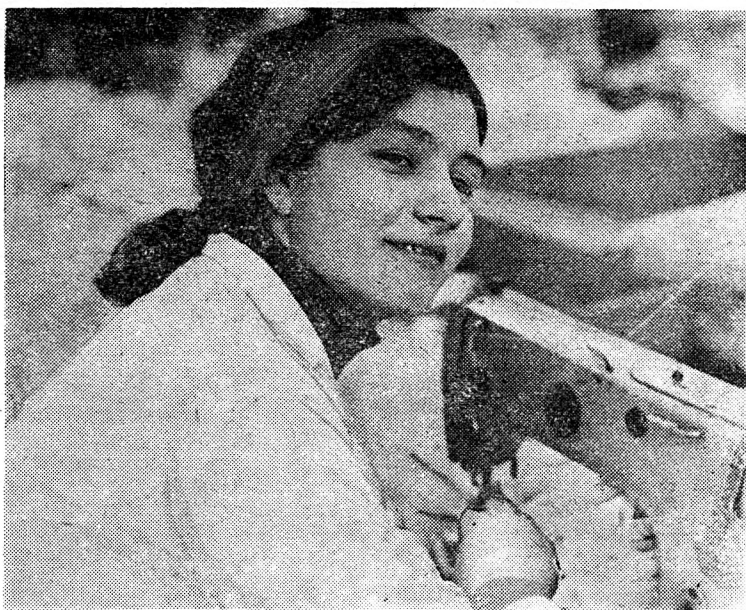
Та не тільки кількісно вміють працювати на УВП. Велика увага приділяється тут і поліпшенню якості продукції. За підсумками соціалістичного змагання першого півріччя за високі показники якості продукції Ковпаківський райком партії України нагородив колектив підприємства Перехідним кубком.

В. КОСЯЧОВ,
робкор.

СКЛADOVІ УСПІХУ

Однією з кращих на Конопольському підприємстві є бригада, яку очолює майстер Єлизавета Іванівна Гузева. За плечима у неї чималий досвід роботи, та й організаторські здібності має неабиякі.

В цьому колективі виросли швачки-мотористки, які удостоїлися честі працювати з особистим клеймом. Серед них — Т. Лисенко, А. Степенко, Є. Белінська, В. Мороз. Саме тут і

Виробничі колективи, переважна більшість робітників прагнуть достроково виконати планові завдання та соціалістичні зобов'язання четвертого року десятої п'ятирічки. А ці успіхи стануть можливими, коли щоденні показники у праці будуть високими. Це добре усвідомлює припилювальник складальної дільниці Ждановського філіалу Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт», переможець соціалістичного змагання 1978 року В. В. Єлістратов: норма виробітку його становить 140—145 процентів.

Непогано трудиться на Львівському виробничому об'єднанні «Силует» швачка Марія Сікора. Комсомолка — передовик виробництва, ударник комуністичної праці. А в спортивні свята дівчину можна побачити на стадіоні, де вона відстоює честь свого фізкультурного колективу.

На фото: (ліворуч) В. В. Єлістратов та (вгорі) М. С. Сікора.

Фото І. МІНДЕЛЯ.

В РАХУНОК ОДИНАДЦЯТОЇ

Готуючи гідну зустріч 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна, виробничники Баранівського фарфорового заводу імені Леніна перші серед робітничих колективів промислових підприємств в Житомирській області підтримали почин передових підприємств Москви — виконати до знаменної дати завдання десятої п'ятирічки. Більше дванадцяти бригад включилися у це змагання.

Минуло десять місяців і можна підвести підсумки. Більше ста виробничників вже рапортували про виконання особистих планів десятої і тепер працюють в рахунок наступної, одинадцятої п'ятирічки.

В числі перших справилася із завданням бригада живописного цеху, яку очолює Надія Іванівна Остапчук. Цей колектив художньо оздоблює чайний сервіз з державним

Знаком якості «Маки». Тут наполегливо трудиться 14 виробничників. Краще всіх працює член УТОГ Микола Наумович Повальчук. Він на конвеєрі сидить першим і задає тон у роботі всієї бригади.

Майстер цеху Ганна Павлівна Масловська говорить: «Микола Наумович освоїв три суміжні спеціальності. Коли хтось із членів бригади у відпустці або захворів, Микола завжди замінить його, і темпи в роботі не знижуються. Це — трудолюбивий, завзятий, дисциплінований і трудівник, працює на совість».

У живописному цеху трудиться більше 700 робітників, але коли заходить мова про кращих, завжди називають ім'я Миколи Наумовича Повальчука.

А. ХУДЯК.

тиву, який очолює Єлизавета Іванівна.

Колектив бригади добився високих успіхів завдяки вмілій організації праці, вчасному і чіткому вивченню керівних документів. В бригаді регулярно підбиваються підсумки соціалістичного змагання, аналізуються недоліки, турбуються про вчасне їх викорінення.

Це дає змогу бригаді працювати ритмічно, а продукцію випускати тільки високої якості.

Ж. АНАТОЛЕНКО.

Сумська обл.

НАУКА — ДЕСЯТИЙ П'ЯТИРІЧЦІ

В АРСЕНАЛІ БУДІВЕЛЬНИКІВ

Москва. Група молодих учених Московського інженерно-будівельного інституту розробила легкі і міцні теплоізоляційні матеріали. Цього вдалось добитися завдяки застосуванню особливого легкого мінерального наповнювача — склопору. Його виробництво вже налагоджено у п'яти містах країни, закінчується монтаж технологічних ліній ще на ряді підприємств. Робота авторського колективу удосто-

єна премії Ленінського комсомолу в галузі науки і техніки.

П'ЯТЕ КОЛЕСО —
НЕ ЗАЙВЕ

Київ. Відому приказку про зайве п'яте колесо спростували на практиці вчені Всесоюзного науково-дослідного інституту аналітичного приладобудування. Обладнавши ним серійний фургон УАЗ-452, вони створили установку, з допомогою якої можна швидко виявити місце пош-

кодження прокладених глибоко під землею міських газових мереж. Перші зразки установок уже використовують газоексплуатаційники ряду міст країни.

«ІНДУСТРІЯ»
ПОГАСЛИХ ВУЛКАНІВ

Єреван. Місця залягання цінних порід каменю допомогли визначити вчені-геологи Вірменії, які склали карту погаслих вулканів. В одній з «точок», позначених на карті, в Сісіансько-

му районі почалася розробка великого родовища базальту. Плити з нього прикрасять будинки столиці Вірменії та інших міст країни. Карта стане точним путівником для розвідання ресурсів будівельних матеріалів.

ГРИБИ — ЦІЛИЙ РІК

Мінськ. В будь-яку пору року можна збирати опеньки, використовуючи ефективні методи їх штучного вирощування, розроб-

лені вченими Білоруського технологічного інституту імені С. М. Кірова. Перший урожай грибів одержано на городі під склом Мінського овочесушильного комбінату. Тут опеньки вирощують на деревині. Урожай з квадратного метра досягає за рік 20—25 кілограмів. Білоруські вчені запропонували рекомендації по вирощуванню грибів у теплицях багатьом господарствам країни.

(ТАРС—РАТАУ).

НЕДОЛІКИ ТРЕБА УСУВАТИ

Нещодавно на Одеському виробничому об'єднанні «Електрикс» відбулася звітно-виборна профспілкова конференція.

Доповідач В. О. Степанов і виступаючі відзначили, що колектив об'єднання добився певних успіхів у роботі: виконані всі виробничі завдання, поліпшилося ідейно-політичне виховання трудящих.

Особливу увагу місцевий комітет приділяв розгортанню соціалістичного змагання за дострокове виконання планів і соціалістичних зобов'язань четвертого року десятої п'ятирічки.

За звітний період розроблено дев'ять стандартів підприємства. Всі вони спрямовані на поліпшення якості продукції та дотримання технологічної дисципліни.

Протягом дев'яти місяців цього року перехідний Червоний прапор об'єднання присуджувався заготівельному цеху п'ять разів. Фотографії 16 передовиків виробництва занесені на Дошку Пошани. Серед них — начальника цеху В. С.

Чоботаря, швачки-мотористки А. Ф. Груздової, слюсаря-скульптора Г. Г. Задорожнюка.

Рухом за комуністичне ставлення до праці охоплено 450 робітників, 374 присвоєно високе звання ударника комуністичної праці, а звання «Кращий за професією» присвоєно 21 виробничнику.

П'ятнадцять швачок-мотористок виконали завдання чотирьох років п'ятирічки за 3,5 роки. Їх приклад наслідують ще 41 робітник із сусідніх цехів.

В соціалістичних зобов'язаннях, які беруться цехами, дільницями, велика увага приділяється поліпшенню якості виробів. Зараз на об'єднанні високе звання «Відмінник якості» носять 49 робітників, стільком же надано право працювати з особистим клеймом.

Вся робота, спрямована на поліпшення якості продукції, принесла плідні результати: протягом дев'яти місяців випущено продукції з почесним п'ятикутником на 1.603 тисячі карбованців.

Велика робота проводиться

також у напрямку забезпечення охорони праці і техніки безпеки.

Поруч з досягнутими успіхами є й недоліки. Про них, зокрема, й говорили делегати конференції. Критикувала с'є незадовільна робота автотранспорту, що привозить людей на роботу і доставляє назад, вносилися конкретні пропозиції по заміні ручної праці механізмами, а також говорили про забезпечення виробництва металом необхідних розмірів. Окремі делегати загострили свою увагу на слабкій роботі громадських організацій, на поліпшенні харчування, зміцненні трудової та виробничої дисципліни, про чітку організацію навчання в школах комуністичної праці.

Новий склад комітету профспілки на чолі з В. О. Степановим продовжить роботу по розгортанню соціалістичного змагання, спрямованого на виконання завдань десятої п'ятирічки, за гідну зустріч 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна.

В. СЕМЕНЮК.

КРОК ДО ПЕРЕМОГИ

Колектив Конотопського УВП глухих достроково рапортував про виконання плану чотирьох років десятої п'ятирічки. Особливо вагомий внесок у цю справу колективів бригад, де майстрами Є. І. Гузева, Т. Г. Немолот Л. Т. Радіонова та інші.

Швачки-мотористки В. М. Півень, А. А. Радіна, А. Н. Кузьменко та багато інших показують приклад добросовісного ставлення до праці.

Ці досягнення стали можливими завдяки спільній турботі адміністрації і громадських організацій підприємства. Виконання запланованих заходів проводиться широким активом із залученням керівників, інженерно-технічних працівників та службовців.

Велику роль відіграє підбиття підсумків виконання соціалістичних зобов'язань, гласність, моральне і матеріальне заохочення. На підприємстві розгорнуто дієве соціалістичне змагання. Крім щоденних підсумків, підбивають їх і до

певних визначних дат. На спільному засіданні адміністрації, місцевого комітету, бюро УТОГ із залученням активу затверджуються підсумки виконання соціалістичних зобов'язань, аналізуються робота колективів, окремих робітників, впровадження передових методів праці. Все це в інформаціях, наочній агітації доводиться до кожного трудівника.

В наочній агітації враховується все, що може піти на користь. Ось, наприклад, випускається «блискавка», присвячена виконанню завдання чи перераховуються передовики. Люди читають «блискавку», ті, кого хвалять, пишуться, а хто не потрапив в число кращих, звичайно, роблять належні висновки, аби догнати своїх товаришів.

Зараз колектив УВП трудиться над виконанням завдань останнього року десятої п'ятирічки.

А. ЖОГОВ,
заступник директора.

РІВНЯЮТЬСЯ НА ПЕРЕДОВИКІВ

Робітники Ужгородського УВП-1 систематично виконують особисті плани та соціалістичні зобов'язання.

Шліфувальники столярного цеху Ф. Ф. Балог, М. А. Данканич, І. І. Двордй, столяри В. В. Грубинка, М. А. Добоні, верстатники І. П. Ковальчук, М. А. Керечанін, Н. І. Пирежук, скляночухальник В. Н. Кудин виконали свої особисті плани десятої п'ятирічки і працюють в рахунок 1981

року. Їх нагороджено знаком «Ударник десятої п'ятирічки».

В даний час колектив УВП-1 докладає всіх зусиль, щоб з честю виконати планові завдання і соціалістичні зобов'язання четвертого року десятої п'ятирічки і гідно зустріти 110-у річницю з дня народження В. І. Леніна.

М. ВОЛОШКО,
заступник директора
Ужгородського УВП-1.

ДОСТРОКОВО

Високими трудовими показниками знаменує кожен день М. М. Керебка, електрослюсар Войтовецької сільгосптехніки Волоцького району Хмельницької області.

Він не тільки виконує своє

місячне завдання на 150 процентів, але й постійно дбає про те, щоб електродвигуни, перемоткою яких він займається, працювали довго і надійно, не підводили в роботі.

Досягнення передовика не

прийшли самі собою. Вони стали можливими завдяки набутому досвіду, старанності в роботі, дисциплінованості.

За добросовісну працю керівництво не раз заохочувало М. Керебка подяками.

В. СТРЕЛЬЧЕНКО.

ЗА ПРАЦЮ—ШАНА

Тієї суботи яскраво світило сонце і посміхалося кожному з нас. З піднесеним настроєм ми зібралися до клубу глухих, щоб привітати активіста, члена нашого Товариства Григорія Михайловича Козловського з 40-річчям. Його біографія проста, але в той же час багата трудовими здобутками.

Дитинство Григорія Михайловича минуло в селі Попельнасте Олександрійського району Кіровоградської області. Йому було два роки, коли батько пішов на фронт бити фашистських загарбників. Пішов і не повернувся... Він віддав своє життя за те, щоб над землею було завжди чисте небо і люди не знали війни.

Навчався Гриша Козловський у Кіровоградській, а потім у Новоміроградській школі-інтернаті для глухих дітей. Після закінчення її пішов працювати. Останні 14 років Григорій Козловський працює на Олександрійському рудоремонтному заво-

ді газозварювальником. Григорій Михайлович добре усвідомив, що від якості його роботи залежить і якість роботи всієї гірничої техніки, зокрема, ковшів екскаваторів, які він зварює. Техніка, яку ремонтує Козловський, працює надійно. Хоч Григорій Михайлович і не чує, але він є прикладом для товаришів по роботі. Йому присвоєно звання ударника комуністичної праці. Козловський виконує місячні завдання на 140 процентів.

В зв'язку з 40-річчям з дня народження адміністрація та профспілкова організація заводу нагородили Г. М. Козловського почесною грамотою, а правління міжрайвідділу УТОГ — цінним подарунком. Члени нашого Товариства подарували ювіляру квіти, побажали доброго здоров'я, щастя, успіхів у праці.

О. МАРКОВА,
м. Олександрія,
Кіровоградської обл.

НАШ ЛЕКТОР

Більше 25 років з лекціями і бесідами перед нечучими нашого міста виступає лектор Павлоградського міського товариства «Знання» Петро Антонович Ткаченко. Він довгий час працював вчителем історії у школах нашого міста, на громадських засадах допомагав міському народному музею. Спершу Петро Антонович спеціалізувався на міжнародній тематичі, а останнім часом — по науковому атеїзму.

Петро Антонович Ткаченко свої бесіди і лекції для глухих завжди пов'язує з життям нашого міста. Ці лекції він супроводжує ілюстративним матеріалом: документами, фотознімками та іншим. На-

приклад, розповідаючи про сектантів, Петро Антонович показував фотознімки, на яких зафіксовані сектанти під час виконання обрядів.

Розповідаючи про антифашистську боротьбу в місті в роки німецько-фашистської окупації, Ткаченко показував фотографії партизан-підпільників, документи про звільнення окупантів. А члени УТОГ В. С. Чумака та А. І. Пашич доповнили розповідь лектора спогадами про звільнення фашистів, очевидцями яких вони були.

Петро Антонович Ткаченко уже десять років є почесним членом нашого Товариства.

К. СУСОРОВА,
директор Павлоградського клубу УТОГ.

ПРАВОФЛАНГОВА ЗМАГАННЯ

По-ударному трудиться на бердичівській фабриці «Індпошив» Житомирської області ударниця комуністичної праці, переможець соціалістичного змагання Людмила Олександрівна Скальська. Вона вже має більше 25 років стажу на підприємстві, систематично виконує виробничі завдання. Неодноразово була відзначена ад-

міністрацією фабрики і керівниками міжрайвідділу УТОГ. На її честь був проведений вечір вшанування у клубі глухих.

Передова робітниця — член правління міжрайвідділу, бере активну участь у роботі клубу.

В. ШАПОВАЛ,
голова Бердичівського міжрайвідділу УТОГ.

До 35-річчя визволення України від фашистських загарбників

НЕ ЗАБУВАЙТЕ

Олександр Сергійович Косинський, учасник Великої Вітчизняної війни, сержант, артрозвідник, коректувальник 287-го артилерійського Варшавського, орденів Кутузова, Богдана Хмельницького полку, 143-ї стрілкової Червонопрапорної, Конотопсько-Коростенської орденів Суворова, Кутузова дивізії. Нині — пенсіонер, Олександр Сергійович в післявоєнний час протягом 20 років працював директором Сватівської сільськогосподарської школи, яка за цей час випустила понад шість тисяч висококваліфікованих спеціалістів. Зараз Олександр Сергійович бере активну участь у громадському житті міста: він заступник голови Ради ветеранів війни і праці, член Ради краєзнавчого музею, громадський кореспондент. Часто запрошують піонери та комсомольці ветерана поділитися своїми спогадами про війну, він також шанований гість у Сватівському будинку культури глухих і школі-інтернаті для глухих дітей.

Ми пропонуємо читачам його спогади про ті героїчні часи.

Знаменні свята відзначає народ України і всього Радянського Союзу. Виповнилося 35 років з дня визволення України від німецько-фашистських загарбників, а також 36-річчя боїв на Дніпровському плацдармі і визволення Києва. Я

хочу коротко розповісти про події тих буремних часів, про мужність і героїзм моїх товаришів по зброї, бійців і командирів 143-ї Червонопрапорної дивізії, про тих, хто громив ворога на Курській дузі, звільняв міста і села України, форсував Дніпро. Моя розповідь про тих, кому не пощастило побачити Прапор Перемоги над рейхстагом, — вони загинули в битві за Україну.

Наш полк з боями, звільняючи міста і села Сумщини і Чернігівщини, з допомогою партизанів, форсував Десну і вийшов до сивого Славутича. Попереду була важлива і складна операція — форсування Дніпра. Складність її полягала в тому, що переправочні засоби були ще на Десні, тому, використовуючи старі човни, двіри, стовбурні дерев, довелося збивати хиткі, ненадійні плоті. Тієї ночі, 12 вересня 1943 року, підрозділ нашого з'єднання 60-ї армії під шквальним вогнем фашистів героїчно форсували Дніпро і оволоділи на правому березі невеличким плацдармом північніше Димера. Зачекавшись за землю правобережжя, наші частини з великими втратами, але вперто і мужньо відвоювали кожний клатик плацдарму, — треба було будь-що розширити його і підготувати до підходу підкріплення.

Важко було окопуватися в болотному ґрунті, встановлювати гармати. Малими силами, щоден-

но відбиваючи по вісім-дванадцять фашистських атак, ми втримували плацдарм. Сапери вночі наводили переправу, а вдень фашистські круки з чорними хрестами скидали на неї свій смертоносний вантаж. Сили наші танули, а жадаючого підкріплення не було. Та, все одно, ми стояли на смерті. Ось в нашому 287-му артіполку скінчилися боеприпаси. Артилеристи з гвинтівками (автоматів в артилерії було мало), з лопатами, в рукопашну, відбивали атаки, самі переходили в контратаки, героїчно гинули, захищаючи важливий стратегічний плацдарм, частку рідної землі.

Билися всі, хто міг тримати в руках зброю: штабні офіцери, писарі, кухарі, поранені. В одній з контратак смертю хоробрих загинув командир полку підполковник Учаскін, його заступники майори Афанасьєв і Михайлов теж гинуть, хоробро відбиваючи шалені німецькі наступи. Тоді командир 1-го дивізіону капітан Прохоренко очолив артіполк і повів артилеристів у рішучу атаку. Попереду всіх у повний зріст, з презирством до смерті, відважний комполку всіх надихав на подвиг.

— Артилеристи, вперед! За мною! — кричав він. — Не віддамо плацдарм.

Не обминула його ворожа куля. Смертельно поранений, лежачи, Прохоренко закликав: «Впе-

ТУРБОТИ ВЕЧІРНИКІВ

Потяг до знань, до підвищення професійної майстерності, збагачення духовного світу — характерна риса радянського способу життя. За спостереженнями соціологів, підвищення рівня загальноосвітньої підготовки молоді допомагає набагато швидше освоїти нові технологічні операції.

Школа робітничої молоді робить суттєвий внесок у збагачення інтелектуального потенціалу суспільства, в прискорення науково-технічного і соціально-економічного прогресу.

Сприятливі умови для навчання створені у Харківській вечірній школі робітничої молоді для глухих. Тут у двоповерховому приміщенні розмістилися Х—XV класи. Режим роботи школи пристосований до умов виробництва: навчати можна вранці і ввечері. Чотирнадцять класів укомплектовані по 12-13 чоловік. План набору учнів школа виконує і перевиконує.

До послуг учнів тринадцять кабінетів, чотири кінопроектори КПШ-4, «Україна-4», 12 «Етюдів», переобладнаних для дистанційного керування, три епідтископи, шість телевізорів, діапроектори та інше. Діє тут і свій телецентр.

П'ятнадцять педагогів з вищою освітою навчають печуючих. Найважливішим у нашій роботі є формування і розвиток у глухих і туговухих мовних навчальних моментів у підготовці учнів до життя, трудової діяльності. Він позначається також на інтенсифікації всього навчального процесу. У роботі нам допомагають методичні рекомендації НДІ дефектології АПН СРСР «Формування навчальних моментів усної мови і вимова у вечірніх школах глухих і слабобачущих».

Питання роботи над вимовою педагогі школи виносять на засідання ради. Виконуючи її рішення, було розроблено фонетичний режим школи, створено кабінет техніки мови, у якому ведуться індивідуальні заняття по розвитку слухового сприйняття і усуненню дефектів вимови. Обладнаний кабінет апаратурою «Спектр». Це дає можливість проводити заняття по розвитку слухового сприйняття, максимально вико-

ристовуючи залишки слуху.

Вчителі, які займаються з учнями індивідуально, провели перевірку стану слуху і вимови. На жаль, у школі відсутній аудіометр і аудіометричне обстеження слухових функцій учнів не вдалося. Слух перевіряємо лише мовою.

Дбаючи про виховання підрастаючого покоління, педагоги формують у учнів комуністичну переконаність, глибоке розуміння всесвітньоісторичного значення великих звершень радянського народу під керівництвом Комуністичної партії, широко використовують на уроках різноманітні форми і методи вивчення матеріалів партійних з'їздів, Конституції СРСР.

Значну допомогу у проведенні політінформації, нарад, бесід подає шкільний телецентр. До успіхів школи хочеться додати, що значна частина випускників здобула вищу і середню спеціальну освіту. Це — Володимир Ковтун, який після закінчення Харківського промислово-художнього інституту працює художником-дизайнером, Володимир Перешивалов після закінчення Московського вищого технічного училища імені Баумана працює інженером, Раїса Глушкова і Лариса Жагофарова закінчили Київський технікум легкої промисловості та інші.

Серед ударників комуністичної праці на багатьох підприємствах міста також є наші випускники. Це — А. А. Ситник, І. Т. Орда, Г. Баканова, М. Т. Рижкін, В. М. Зотов, Ю. І. Чалий та інші.

Проте, є молоді люди, які не усвідомлюють необхідності здобуття середньої освіти. Мало в цьому плані роблять адміністрації, партійні, профспілкові і комсомольські організації підприємств. Показників освіти робітників не включають в плани соціально-культурного розвитку колективів і не враховують при підведенні підсумків соціалістичного змагання. Увага до трудючих і турбот вечірників епізодична. А було б добре, щоб підприємства стали базовими для вечірньої спецшколи глухих.

С. СИСОЄВА,
директор Харківської вечірньої школи робітничої молоді для глухих.

Добре знають на Єнакіївському УВП набірницю шпону, наставницю молоді Т. В. Книш. Вона виконує виробничі завдання на 112—116 процентів, носить почесне звання ударника комуністичної праці, вийшла переможцем соціалістичного змагання 1978 року. Велика заслуга робітниці в тому, що свій досвід вона охоче передає молоді. Валентину Філіпкову завжди можна побачити поруч Тетяни Книш. Дівчина бере з неї приклад добросовісного ставлення до праці.

На фото: Т. В. Книш з молодією робітницею В. Філіпковою.

Фото М. ПОСИПЕНКА.

ЮВІЛЕЮ ПРИСВЯЧЕНО

Члени УТОГ Стрийщини не покладаючи рук працюють на колгоспних ланах і фермах, де не припиняється битва за врожай, за високу продуктивність громадської худоби. Зокрема, добра слава лане про глухих доярку Марію Кухар і іздового Миколу Сидора з колгоспу імені Леніна та інших.

А після напруженого трудового дня багато глухих трудівників є частими гостями Стрийського будинку культури УТОГ, де влаштовуються різні культурно-масові заходи.

«Цей рік ми називаємо возз'єднанням, бо щастя і радість він нам, глухим, приніс» — така тема тематичного вечора, присвяченого 40-річчю возз'єднання західноукраїнських земель з Радянською Україною і 35-річчю розгрому фашистської Німеччини.

З доповіддю про історичні корені дружби між українським і російським народами виступив ветеран партії, Великої Вітчизняної війни і праці І. М. Келлер.

Відбулася також зустріч глухих з лектором О. С. Андрійчук. Вона розповіла членам УТОГ, як 40 років тому у золотому вересні радянські брати подали руку допомоги трудящим західноукраїнських земель. З її виступу присутні багато дізналися про почесних громадян нашого міста М. І. Геляч — першого депутата Народних Зборів у Львові в 1939 році і ветерана партії і війни, учасника соціалістичних перетворень на Стрийщині в 1939 році К. В. Веня.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.
Львівська обл.

ПОДВИГ ВІДРОДЖЕННЯ

Затамувавши подих, учні Криворізької школи-інтернату дивилися телефільм «Відродження». На їх очах виростає з руїн Придніпровський край. Дитячі серця не раз стискалися від болю, коли на екрані з'являлися фашистські літаки і скидали бомби на дамби Дніпрогесу. Фашисти в довгі місяці окупації хотіли налагодити виробництво металу. Та їм не вдалося. Зате після звільнення Придніпров'я вже на 26-й день Дзержинка дала перший злиток сталі. Л. І. Брежнев у книзі «Відродження» згадував про пам'ятник біля прохідної Дзержинки. На постаменті лежав злиток сталі. Тільки й усього...

— Все відроджувалося поступово, хоча жили ми в умовах тяжких. Капіталістичні держави оголосили нам економічну блокаду, — пояснює вихователька школи-інтернату. — Але радянські люди, пізнавши радість вільної праці, усвідомивши відповідальність за долю Батьківщини, творили чудеса героїзму.

Цікаві з цієї точки зору кінокадри про приїзд зарубіжних спеціалістів. Тоді вони говорили, що відбудувати Дніпрогес і Запоріжсталь неможливо. Та у радянських людей була своя думка з цього приводу. І ось настав 1947 рік. Дніпрогес дав перший струм, а Запоріжсталь — прокат для автомобільної промисловості. Такі факти не можуть не розбудити в глядачів патріотичні почуття. І глухі діти від радості аплодували.

Кінострічка нікого не залишила байдужим. Бо не можна забувати історію свого народу.

Нас, дніпропетровців, особливо хвилює цей фільм, бо поруч живуть і працюють ті, хто у роки відродження віддавав свої сили, розум і вміння для того, щоб нині молоде покоління жило в мирі і щасті.

Після перегляду фільму, заступник директора Н. О. Осауленко організувала його обговорення, в якому активну участь взяли учні всієї школи.

К. ГОФ.

м. Кривий Ріг.

КОЛГОСПНИЙ ВЕТЕРАН

Тридцять років трудиться в колгоспі «Нове життя» Овруцького району Житомирської області Степан Кирейович Дуб. Більше половини цього часу він виконує обов'язки іздового, забезпечує тварин фуражем.

Любить Степан Кирейович свою роботу, віддає їй багато сил і енергії. Він завжди одним з перших прибуває вранці на ферму, підвозить у достатній кількості корми і роздає худобі. А вже від вчасної і повноцінної годівлі в першу чергу залежить її продуктивність.

Ветеран виробництва щороку бере підвищені соціалістичні зобов'язання і успішно з ними справляється. Свої щоденні завдання виконує на 120—125 процентів, керівники ферми і господарства, колеги задоволені його наполегливістю і самовідданістю. За багаторічну працю С. К. Дуб

нагороджений медалями «За трудову відзнаку» і ювілейною — «До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна», від правління колгоспу неодноразово одержував цінні подарунки.

До хати Степана Кирейовича прийшов достаток. Заробіток його в середньому 150 карбованців. Сім'я, яка складається з шести чоловік, живе заможливо, культурно: телевізор, газова установка, сучасні добротні меблі та інші речі.

Вечорами Степана Кирейовича можна бачити в клубі, де він, незважаючи на ваді слуху, бере участь у драматичному гуртку, мистецьки виконуючи доручені йому ролі.

Вміє трудитися, вміє й відпочивати ветеран колгоспного виробництва.

І. КИРЕЙЧЕНКОВ.

Житомирська обл.

ІХ — ВОНИ ЖИВІ!

ред, артилеристи, вперед! Бийте прокляту німчуру! Не віддавайте плацдарм!».

Відважному командирі арtpолку капітану Прохоренку посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Серед нас були росіяни, українці, білоруси, татари, казахи, грузини, але мені найбільше запам'ятався земляк Григорій Покутний, чорнявий, високий дев'ятидесятирічний боєць. Він був радистом станції РП-12. Згадую, як він беріг її від холоду і дощу, накриваючи своєю шинелею, як тілом своїм закривав її під час бомбардування. Та не вберіг — осколок міни розбив радіостанцію. Тоді Гриша з гвинтівкою наперевіс в перших рядах почав ходити в атаку. Та в одній з них обірвалося його молоде життя. Коли до нього нахилився командир другого дивізіону майор Пророков, то останні його слова були: «Мамо... Мамо...»

1949 року в Кривому Розі його матір відвідав наш друг. Ось, що він тоді написав: «За адресою я розшукав його матір. Вона жива, старенька. Я хотів їй розповісти про її сина Гришу, як і де він загинув, але вона слухати мене не захотіла. Материнське серце продовжувало чекати на свого єдиного сина. Вона не повірила мені і, з гнівом і болем, твердила: Він живий, живий! Гриша приїде додому... Ці слова не сходили з її

вуст. Мати їх довго повторювала. Я відчув себе недоброю, лихвісною людиною, мені стало ніяково і я пішов».

Кожен зрозуміє що нещасну матір! Бідні матері... Скільки вони за час війни пережили горя, страждань. Безліч безсонних ночей, море сліз...

Так, море сліз. Тепер, на тому місці, де був плацдарм, рукотворне море. Вкрило воно зранену землю, ніби стерло спогад про неї. Ні, цього не забути, як не забути тих, хто загинув за неї, як не забути сліз матерів.

Там загинула більша частина полку і більша частина дивізії.

Фашисти, знаючи, що ми стікаємо кров'ю, а допомоги немає, люто штурмували наші позиції, кидаючи в бій все нові й нові сили. Важко описати останній бій...

Тієї темної ночі до нас долетів тупіт копит та іржання коней. «Кіннотники, товариші, ура!» Кавалеристи поспіхом ховали коней у лісі, самі займали наші позиції. Вранці, коли фашисти знову пішли в атаку, вони не сподівалися, що ми їх враз зупинимо, і, навіть, відкинемо назад. Тоді миттю налетіли «юнкерси» і «хейнкелі» і почали нас бомбити. Люди закопувалися в землю, а щоб захистити коней, у нас не вистачило часу. Не вдалося врятувати майже жодної тварини. Жакхлива картина відкрилася перед нашими очима після бомбардування: спотво-

рені кінські тіла, сповнені виразного смутку очі.

Тим часом накопичувалися наші головні сили: підходили свіжі частини, техніка, підтягувалися тили. Після арtpідготовки наші війська перейшли в контрнаступ, зім'яли ворога, прорвали фронт і кинулись вперед двома напрямками: 38-а армія на південь, прямо на Київ, а наша, 60-а армія, якою командував молодий талановитий генерал Черняхівський — на захід.

За визволення Коростеня нашої дивізії присвоїли звання Коростенська, а за визволення Сарн нагородили орденом Суворова. Дивізія і полк брали участь у визволенні Сумської, Чернігівської, Київської, Житомирської, Ровенської, Волинської областей і були удостоєні за це ордена Богдана Хмельницького. В боях за Польську полк здобув звання Варшавського. За берлінські бої і за вихід на Ельбу дивізія і полк були нагороджені орденами Кутузова.

Там, де були криваві бої, — тепер Київське море. І часом, мені здається, що виходять із його хвиль радянські богатирі, герої боїв на плацдармі, оглядають сяйво вогнів Київської гідроелектростанції, Чорнобильської атомної станції і шепочуть: «Фронтіві друзі, побратими! Не дарма ми пролили свою кров. Добрий пам'ятник звели нам нащадки. Море, сяйво електростанцій — це мирне вільне життя!»

І вони живі, як в тій пісні: «...Кто погиб за Днепр, будет жить в веках, коль сражался он, как герой...».

А. КОСІНСЬКИЙ.

Доброї слави зажив на Ворошиловградському верстатобудівному заводі член компактної групи УТОГ, столяр Костянтин Олександрович Сипков. Він — «Майстер — золоті руки», один з правофлангових соціалістичного змагання за підвищення ефективності виробництва і якості роботи. Костянтин Олександрович іде із значним випередженням трудового календаря, особисто п'ятирічку виконав ще в вересні минулого року. При цьому заощадив велику кількість матеріалів.

Портрет передовиків занесений на заводську Дошку Пошани.

На знімку: К. О. Сипков.

СЕРПНЕВІ ЗОРЕПАДИ

Павло Щегельський належить до поетів наймолодшого покоління, яке влилося в нашу літературу останнім часом і заявило про себе оригінально й цікаво.

Творчий манері автора притаманні схвильованість голосу, теплота, ліричність, лаконічність вислову...

Ти приходиш додому,
знімаєш
легеньке пальто.

З пелюстинок-долонь ще
повільно
стікатиме втома...

Десять променів-пальців
присядуть
мені на чоло...

І тоді лиш повірю: я вдома...

Поет полюбляє точні деталі, наповнюючи вірші живим змістом сьогодення, з його невтомним ділом, закликаючи водночас читача зупинитись і побачити особливе у звичайному, не буденне у будь-якій життєвій ситуації. Вірші мо-

лодого автора вирізняються простотою і довірливістю, м'яким ліричним тоном.

На твоїх полохливих устах
Спали зорі поміж поцілунків.
І солоний Чумацький шлях
розтавав з світанковим

трунком.

Та ще чаечка чорних брів
Намагалась у ніч сховатись.
В очертах десь ранок млів:
Не злякати б...

П. Щегельський друкується в періодиці, пробує свої сили в різних жанрах поезії — від класичного вірша до ліричної поеми. І дуже добре, що талановитий поет прийшов до читачів із новою збіркою «Серпневі зорепади», яку підготувало і нещодавно випустило у світ видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь». Віряться, що нові твори Павла Щегельського сподобаться любителям поезії.

Л. КОВАЛЬ,
ст. інспектор «Київкниготоргу».

Понад п'ятнадцять років працює вчителькою в Сімферопольській школі-інтернаті для глухих дітей Галина Андріївна Решетникова. Навчання і виховання підростаючого покоління вона віддає багато сил і педагогічного таланту; прищеплює дітям любов до знань, допомагає торувати власну життєву стежку, що розпочинається зі шкільної лави.

Вмінням жваво і захоплююче побудувати урок Галина Андріївна добилася покращення успішності своїх вихованців, вона постійно дбає про вдосконалення своєї педагогічної кваліфікації.

На фото: Галина Андріївна Решетникова на уроці.

Фото О. ШУСТА.

Зустріч з театром

У рік свого десятиліття Республіканський театр міміки і жестів «Радуга» показав членам УТОГ свою роботу «Незвичайний мюзик-хол». Мені доводилося бачити попередні постановки театру, зокрема, «Легенду про радугу». Впадає в очі те, що за десять років змінювалися директори і режисери театру, приходили в колектив нові актори, але театр, на щастя, зберіг свою оригінальність, своє власне обличчя. Він шукає дорогу до серця і розуму глядача засобами іскрометного танцю, пантоміми, акробатичних номерів, які об'єднані режисерським задумом і наділені тонким гумором, а часом і сатирою.

«Незвичайний мюзик-хол» — захоплююча розповідь мовою хореографії, пантоміми, циркових трюків про веселе подорож на кораблі. Відчувається, що над кожним номером артисти і постановники попрацювали старанно.

Та тільки кого ж похвалити? У театрі немає навіть скромної програмки з назвою номерів і прізвищ виконавців. Можливо, розраховували на постійну аудиторію, членів УТОГ — киян. Але в залі було багато чужих, були студенти вузів, нарешті, інструктори обласних відділів УТОГ, які приїхали в Київ на семінар. Та, навіть, якщо в залі були лише кияни — їх також треба поважати.

І ще: творча зустріч, а саме так було названо цей вечір, передбачає знайомство глядачів з артистами, їх творчими планами на майбутнє. Можливо актори і глядачі знайшли б багато хвилюючих тем для відвертої розмови про мистецтво. Але такої зустрічі не відбулось. З глядачами зустрілися лише керівники театру.

М. НИРОВ.

...І ПОТІМ ЗАЗВУЧАТЬ ФАНФАРИ

Перше ніж спалахнути в Москві, священний вогонь Олімпіади пройде довгий шлях. І тільки після цього найсильніші спортсмени світу почнуть змагання.

Шляхи-дороги олімпійського вогню з стародавньої Еллади до Москви вже продумано до деталей. Сотні спортсменів багатьох країн понесуть його. І тисячі кілометрів ні вітер, ні дощ не погасять вогню.

Факел уже є. Над ним попрацювали ленинградські інженери і художники. Назва «смолоскнип» для нього дуже умовна. Адже у сріблястому факелі палатиме не смола, а спеціальна газова суміш. Між іншим, з запахом маслянистої олії.

Олімпійський вогонь стартує на півдні Греції, в Олімпії, рівно за місяць до початку ігор. Поруч з храмом Зевса юна гречанка, одягнена в античне вбрання, запалить його з допомогою увігнутого дзеркала. Після того, як «вогняний жезл» прийме бігун, почнеться багатоденна факельна естафета.

На прикордонному пункті Кула грецький спортсмен урочисто передасть палаючий факел болгарському бігунові. І липня на Дунаї, на мосту Дружби відбудеться передача вогню спортсменам Румунії. Через чотири дні естафета до-

сягне молдавського села Леушени. Тут вона перетне державний кордон СРСР і пройде по молдавській землі.

Починаючи з Чернівецької області факел візьмуть у руки українські спортсмени. Олімпійська святиня пройде через Чернівці, Кам'янець-Подільський, Хмельницький, Вінницю, Бердичів, Житомир.

11 липня священний вогонь вшановуватимуть кияни. Зустрінуть його тут біля в'їзду в місто з боку Житомирського шосе. Потім по Брест-Литовському проспекту, бульвару Тараса Шевченка і вулиці Червоноармійській факел доставлять на Центральний стадіон. Вранці його понесуть далі по маршруту: Полтава — Харків — Белгород — Курськ — Орел — Тула — Серпухов — Подольськ...

Камери телебачення усього світу будуть спрямовані на спортсмена, який побіжить на заключному етапі естафети вулицями столиці нашої країни. Цей останній учасник ритуального «марафону» і запалить вогонь на головному олімпійському стадіоні.

Чотирнадцять днів яскраво палатиме цей вогонь — символ спортивної мужності і доблесті, молодості і сили, символ миру на всій землі.

ТУТ ЖИТИМУТЬ ОЛІМПІЙЦІ

У південно-західному районі Москви розкинулося олімпійське селище, яке відчинить гостинно двері перед спортсменами 28 червня 1980 року. Місце вибрано не випадково. Поблизу немає великих промислових підприємств, гамірних автострад, натомість — чисте і свіже повітря, красивий ландшафт. Та й до головних спортивних арен шлях звідси недовгий. Всього 15 хвилин їзди автобусом займе дорога до стадіону імені В. І. Леніна, де відбудуться офіційні церемонії відкриття і закриття ігор, пройдуть змагання з семи видів спорту.

Разом із співробітником генеральної дирекції селища В. М. Шворіною крокуємо алеями.

— Територія Олімпійського селища — 107 гектарів, — розповідає Валентина Михайлівна. До житлової зони входять 18 шістнадцятиповерхових будинків.

Піднімаємося на другий поверх. Житимуть олімпійці у дво- і трикімнатних квартирах. Помешкання просторі і затишні. Зручні сучасні меблі вітчизняного виробництва. Не забуті і «гулівери» — для них спеціально виготовлені ліжка, довжина яких перевищує два метри.

Особлива увага — представникам «кращої половини», котрі мешкатимуть у двох корпусках. У кожному під'їзді до їхніх послуг перукарня, адже жінки завжди хочуть бути красивими...

Проте, житлова зона — це лише частина селища. Ще оригінальніший ансамбль — навпроти: культурний і торговельно-побутовий центри, ідальня-ресторан, автоматична телефонна станція, поліклініка, будинок побуту.

Якщо ж зарубіжні спортсмени захочуть придбати сувенір на згадку — їх запросить оснащений за останнім словом тех-

ніки універсальний магазин. Своїми філіалами будуть представлені ГУМ, агентство «Союздрук», об'єднання «Москнига».

Цікавою передбачається культурна програма. У вільний від змагань і тренувань час перед олімпійцями відкриють двері театральних концертних і танцювальних залів, музичного читального залу, бібліотечного салону, два кінозали, технол. Олімпійці і гості зможуть познайомитися з кращими професійними і самодіяльними художніми колективами, які розпочнуть свою програму святковим концертом «На старт викликаються мистецтво і спорт».

Гарний настрій спортсменам створюватиме і численний загін кулінарів. Меню Олімпіади включає 360 основних страв, які не повторяться жодного разу за час ігор, і 100 додаткових, що є обов'язковими в раціоні харчування.

Для більшого уявлення про селище господарство назовемо кілька цифр. Загальна площа газонів, квітників і зелених насаджень складає 450 тисяч квадратних метрів; на експлуатації та обслуговуванні інженерних споруд буде зайнято близько трьох тисяч висококваліфікованих спеціалістів; Олімпійське селище із всіма спортивними і тренувальними комплексами столиці і Підмосков'я зв'яжуть 50 автобусних маршрутів...

— Можна чимало розповідати про спортивну базу селища, медичне обслуговування олімпійців; організацію різноманітних служб, — говорить на закінчення В. М. Шворіна. — Олімпіада-80, що радб запрошувати посланців спорту з усіх континентів планети, без сумніву, стане грандіозною подією, сприятиме дальшому зміцненню дружби між народами різних країн.

М. ЧЕРНЕГА.

В. о. редактора В. ЧОПЕНКО.

Є ЛЮДИ, котрі впродовж усього життя працюють і талант присвячують якійсь одній справі. Заради неї почасти жертвують навіть особистим щастям. До таких людей належав і Микола Васильович Закревський (1805—1871) — людина непересічного таланту і енциклопедичних знань, історик, фольклорист, бібліограф, етнограф, автор першої ґрунтовної монографії з історії матері міст руських — Києва.

Він був закоханий в рідне місто, хоча життя довелося прожити вдалині від нього. По закінченні однієї з київських гімназій, хлопець деякий час заробляє гроші репетиторством. Але непевність такого становища змушує його поступити на службу чиновником в одну з московських канцелярій, де йому посміхалося на старість вийти в люди, стати «столоначальником». Але жага до знань не полишає бідного чиновника і він кидає добуте з таким трудом місце, щоб продовжити навчання. Вступає до Дерптського університету. Однак, закінчити його Миколі Закревському не вдається. Бракує коштів. І знову починається виснажлива робота репетитора, пошук уроків, образливе становище слуги. Самотужки Микола Закревський проходить університетські програми двох факультетів — історичного і юридичного.

Десь на початку 40-х років у юнака виникає зухвалий план — написати історію рідного міста. Звичайно, нічого дивного в тому не було б, аби жив він у самому Києві. Однак Закревський добре знав архіви і те, що саме тут, в далеких від рідного міста, університетських центрах можна знайти чимало зовсім невідомого про Київ. Він починає гортати стародруки на німецькій, французькій, латинській, польській мовах, де можуть бути згадки про матір міст руських. І чимало такого матеріалу знаходить. Через кілька років

в одній з рavelських друкарень з'явилася перша його робота про Київ.

У 1847 році Миколу Закревського на той час уже відомого в колах російських істориків, запрошують помічником бібліотекаря одного з найфундаментальніших книжкових зібрань, яке знаходиться

ДО 1500-РІЧЧЯ КИЄВА

ПЕРШИЙ БІОГРАФ КИЄВА

дося в Румянцевському музеї. Перед молодим митцем розкрилися широкі наукові перспективи. Адже відомий державний, військовий і політичний діяч катеринівсько-олександрівських часів Микола Петрович Румянцев був не тільки одним з найвідоміших у Європі колекціонерів, а й великим знавцем історії Росії і зібрав напрощуд обширну колекцію літописів, грамот, історичних документів, переважна більшість яких стосувалася XII—XVI століть. 28 тисяч рукописних і стародруків раритетів налічувалося в його зібранні, яке він заповів Москві. В цій незвичній бібліотеці й почалася основна робота Закревського над біографією Києва. Водночас він займається пошуком матеріалів і в інших архівах. Власне архівів як таких в Росії не було, але він добивається дозволу і проникає в сховище документів Міністерства закордонних справ, си-

ноду, одним з перших починає досліджувати запущені і припалі пилом комирини з позовклыми паперами різних кафедральних соборів і монастирів, де на превелику свою радість знаходить просто такі неочікувані документи, що стосуються Києва. Дуже багато приділяє Микола Закревський легендам і переказам, вважаючи, що в їхній основі знаходяться якось не конкретні факти і події, то їхні відголоски. Десять років напруженої праці увінчалися виданням книги «Летопись и описание города Киева», яке з великим інтересом сприйняла наукова громадськість Росії. Однак, сам автор залишився роботою невдоволений і ще не встигла висохнути друкарська фарба, як сідає за написання більш глибокої і змістовної розвідки, знову засідає в архіві, починає вивчати археологічні колекції, все частіше звертається до приватних зібрань, де чимало нехай розпорошених, зате дуже цінних матеріалів, що стосуються Києва. У 1868 році виходить два томи «Описание Киева», книга, якій він присвятив усе своє життя, задля якої відмовлявся буквально від усього. Вона відразу принесла вченому всеросійське визнання, поставила в ряд найвищих значущих тогочасних істориків.

Значення цієї книги багато в чому. По-перше, Закревському вдалося зібрати дуже обширний історико-статистичний матеріал і систематизувати його. По-друге, це була практично перша подібна книга в російській історикографії. Книга була цікавою для всіх.

Але в літопис нашої історії і культури Микола Васильович Закревський увійшов не тільки як перший біограф Києва, а й як фольклорист-етнограф і знавець народної творчості. Його «Старословський бандурист» стала теж однією з перших на Україні збірок народних пісень та дум.

В. ТУРКЕВИЧ.